

paagjældende Sted vare berettigede til Fritagelse for Bygningsafgift, hvorfor han ſøgte og derefter erholdt Generaldirektoratets Samtykke der til. Senere fremkom han i 1878 med Andragende om, at 6 andre Leiligheder maatte blive fritagne for Bygningsafgift, hvilket ogsaa bevilgedes fra April 1878, og de to tilbageværende Leiligheder bleve ſaa kort efter ligeledes fritagne derfor. Men endelig iſſor fremkom han med Andragende om, at hele den tidligere erlagte Bygningsafgift fra Aaret 1866 ſkulde tilbagebetales. Der er det Mærkværdige ved dette Andragende, at dets Indhold ſtrag valte Tvivl, om det virkelig forholdt ſig rigtigt med Henſyn til de Data, hvorpaa han begrunder ſin Adkomſt til at ſaae Bygningsafgiften tilbagebetalt, og de to Mænd, ſom have attesteret Rigtigheden af diſſe Data, vedgik ſelv, at de have afgivet denne Erklæring uden at turde indeſtaa for Rigtigheden heraf, men de have underſkrevet den i Tillid til Hr. Theiſens Dpgivende. Saa fremkom der et andet Andragende fra ham, men der er det Mærkelige ved dette Andragende, at deri er paaberaabt andre faktiſte Forhold end i det forſte, og ſenere er der kommet et tredje Andragende, ſom et heller ſtemmer med de to foregaaende. Endelig foreligger der en af Sognefogden afgiven Erklæring angaaende de ſamme faktiſte Forhold, nemlig hvilke Perſoner der have behoet Leiligheden, og hvorpaa Skattefriheden begrundes, og Sognefogdens Erklæring er ligeledes i Modſtrid med de tre forſkjellige Andragender, der have været indſendte om denne Sag. Nu maa man virkelig indrømme, at naar de Dplyſninger, der meddeles Generaldirektoratet, hvorpaa Tilbagebetalingen af Bygningsafgiften ſkulde begrundes, ere i den Grad løſe og upaalidelige, ſom det har viiſt ſig ved denne Leilighed, kan man ikke herpaa reiſe et gyldigt Krav paa Statskaſſen. Jeg har ikke nogen Tvivl om, at Andrageren, Hr. Theiſ Theiſen i god Tro har ment at være berettiget til at ſaae Bygningsafgiften tilbagebetalt, men hvad jeg derimod tvivler om, er, om han virkelig med nogen Sikkerhed mindes eller kan konſtatere de faktiſte Forhold, hvorpaa Kravet ſkal begrundes. Jeg ſkal gjøre opmærksom paa, at det langt overveiende Flertal af Befolkningen kjender ikke noie de enkelte Beſtemmelſer, hvorpaa Fritagelſen begrundes. Saadanne Leiligheder ſom de, her ſynes at være Tale om, der behoes af Landarbeidere eller Dagleiere eller af Smaaſolk, ſom have en Leilighed med ringe Kvadraturum, ere vel ſom ofteſt afgiftsfrie, men der er dog Betingelſer ogsaa herfor. Have de ſ. Ex. Vogerende,

ſaa at den Betingeſe for Afgiftsfrihed i Smaaileiligheder, at Leiligheden kun behoes af een Familie, ikke er tilſtede, ophører deres Ret til Afgiftsfrihed. Der er dernæſt ogsaa blandt de Afgiftsfrie Mange, ſom almindelig betragtes ſom henhørende til ſamme Samfundsklaſſe, men ſom alligevel ikke have en ſaadan Afgiftsfrihed. Jeg ſkal ſ. Ex. nævne Retsbude og Andre, der have deres Erhverv fra andre Kilder end de nævnte. Som Folge deraf er det nødvendigt, at Generaldirektoratet maa have oplyſt, hvad det er for Perſoner, der have behoet diſſe Leiligheder, for at man kan erkjende, at Bygningsafgiften har været uretmæſſig opkrævet i det Tidrum, hvorom det dreier ſig, og det forekommer mig, at der er fuld Berettigelse for Generaldirektoratet til at ſige, at paa ſaa løſe og upaalidelige Dplyſninger, ſom ere meddelte det om denne Sag, kan det ikke give nogen Anviſning paa Statskaſſen. Naar nu alligevel Udvalget her vil indblande ſig i denne Sag og vil udøve et Slags Tryk paa Regjeringen ved at henviſe Sagen til Finanzministeriet, kan jeg ikke Andet end ſpørge mig ſelv, hvad Henſigten dermed er. Alt Henſigten ſkulde være at hde en enkelt Mand en perſonlig Begunſtigelse fremfor alle andre Skattehdere, antager jeg ikke. Men er det for at opſtille en almindelig Regel, der ſkal følges ved Bygningsafgiftens fremtidige Indkrævning eller ved Tilbagebetaling af erlagte Beløb, maa jeg da ſpørge det høie Thing, om det vil anſe det for en heldig Regel at indprænte Administrationen, at den ikke ſkal bekymre ſig om, at der præſteres paalideligt Beviſ for, at de Paagjældende have Krav paa Statskaſſen. Man vil ved at gjøre en ſaadan Anſkuelse gjældende i allerhøieſte Grad ſlappe den Samvittighedsfuldhed, hvormed man hidtil har vaaget over, at Intet udbetaltes af Statskaſſen, uden at der var et virkelig gyldigt Krav tilſtede. Derfor har jeg ikke kunnet være med til denne Indſtilling. Det kan gjerne være, at den Bedkommende i Virkeligheden har erlagt en Bygningsafgift, ſom han, naar han i rette Tid havde ſørget for Beviſ, hvörved han kunde godtgjøre, at den var uretmæſſig opkrævet, kunde ſaae tilbage. Men det gaar her ſom i ſaa mange andre Tilfælde i Verden, at naar man ikke ſørger for at have ſine Beviſer i Orden, fortaber man ſit Krav. Man kan efter min Formening virkelig ikke overſor de Statsmyndigheder, paa hvem Anſvaret hviler for, at der er berettigede Grunde tilſtede, ſom kunne foranledige Tilbagebetaling af Bygningsafgiften, og ſom derfor maa paæſe, at diſſe Grunde ere tilſtrækkelig beviſte, ſtille en ſaa-